

MICHAL POHANKA

ŠTĚSTÍ JE NEBÝT
NEŠŤASTNÝ

ŠTĚSTÍ JE
NEBÝT
NEŠŤASTNÝ

Michal Pohanka

1. KAPITOLA

1/

Marek Polický přešlapuje okolo benzínky a svírá ho smrtelná úzkost. Klapotem sanic telegrafuje nouzovou zprávu o tom, že necítí konečky prstů a nos mu každou chvíli odpadne. Letošní duben je výjimečně chladný, teploty v noci běžně klesají pod nulu.

Tři dny nic nejedl. Hlad sice nemá, ale už dvakrát se mu z nejedení udělalo tak špatně, že málem zkolaboval. Kdyby si včas nelehl a nedal nohy nahoru, určitě by upadl do bezvědomí a možná by to měl konečně za sebou.

I přes zoufalou situaci se kupodivu moc nelituje. Je si dobře vědom toho, že žongloval s ohněm nad propastí už zatraceně dlouho.

Bezduchým pohledem zkontroluje dění uvnitř benzínky.

„Tak dělejte, kreténi!“ zamumlá si pro sebe a očima přitom vyhání zaclánějící zákazníky.

V ruce ho svrbí nůž, který drží v kapse bundy. Zhruba před dvěma hodinami jej ukradl v Tesku. Původně si jím chtěl podríznout hrdlo – asi 40 minut bloudil nočním hypermarketem a sbíral odvahu. V kabině, kde se zkouší oblečení, do sebe téměř na ex obrátil ukradenou láhev levné vodky. Na kuráž. Mohl si dopřát lepší pití, když je to naposled, ale bylo mu už všechno tak jedno, že automaticky sáhl po něčem, na co byl zvyklý. Vodka Arctic. Na *poslední jídlo* si ani nevzpomněl, beztak by zase všechno vyzvracel.

Když měl v sobě dost alkoholu, najednou už to s tou sebevraždou nebylo tak horké. Arktická jako by mu zchladila hlavu. Den dva to tu ještě vydržím, říkal si. Zítřka se ještě podívám na Plzeň v Lize mistrů a naposledy si vsadím.

Na rozloučenou chtěl zažít to vzrušení ze hry, kterému se nic nevyrovná. Někdy si kladl otázku, proč je vlastně na hraní tak závislý. A v podstatě jediné, co ho kdy napadalo, bylo tohoto typu: Protože mi lidi celý život serou na hlavu. Nebo: Protože nic neznamenanám.

Ted' tedy stojí u benzínky a drkotá zubama.

„Aby váš motor skvěle Shell,“ vzpomene si na tu reklamu, co běžela v televizi před 30 lety. Bůhví, proč myslí zrovna na takovéhle blbosti.

Vodka pomalu ale jistě přestává účinkovat. Markova úzkost, umocněná strachem z toho, co se chystá provést, se vrátila v plné zbroji. Je si jistý, že v base neskončí, kvůli tomuhle přepadení se chytit rozhodně nenechá. To si radši podřeže krkavici.

Taková pěkná baba, polituje v duchu čerpadláčku.

2/

Irena kroutí očima nad posledními zákazníky, kteří ji zdržují od zavření. Už aby byla doma ve vyhřáté posteli. Postel je jediné místo na světě, kde se cítí v bezpečí. Vzala by si ji na pustý ostrov, kdyby se musela rozhodnout pro jedinou věc.

Pracovat na benzínce ji ani trochu netěší, jenže z něčeho žít musí. Kdysi chtěla studovat veterinu, ale napoprvé z toho sešlo kvůli klukovi. Irena zrušila přijímačky do Brna, jak moc byla zamilovaná.

Protože kdyby se na školu dostala, mohli by se s Kamilem vídat jenom o víkendech, což by tenkrát nepřežila.

Rodiče ji za to málem vyhodili z domu. O našem osudu mnohdy rozhodují i mnohem větší banality, než je zamilovanost.

S Kamilem to bylo všemocné jen do chvíle, než si před ní poprvé uprdnul. Stalo se to u ní doma, když se spolu dívali na dojemný film Pošli to dál; zrovna ve chvíli, kdy Helen Hunt Kevinu Spaceymu v posteli rozepíná košili a odhaluje jeho popálenou hrud'.

„Promiň, lásko,“ omluvil se, jako by jí „jenom“ snědl poslední slaninový chips. Irena se tomu sice zasmála, ale uvnitř ji pořádně píchlo. Bylo to prostě nefér. Ulevil si před ní docela úmyslně. Čekala, že to jednou přijde (tohle prostě muži dělají), ale ne takhle brzy a rozhodně ne ve chvíli, kdy Helen Hunt bude Kevinovi rozepínat košili.

A pak tomu ještě nasadil korunu blbou poznámkou, že teď je jejich vztah konečně navýsost důvěrný. Irena si pomyslela cosi o nechutných intimnostech, o které nestojí, ale navenek předstírala, že je nad věcí. Naoko rozverně Kamilovi zarecitovala verše básníka Krchovského: „Život je tak trapný, Bože, jak uprdnutí u soulože.“

To Kamila nesmírně pobavilo a od té chvíle začal být drtivě upřímný. Hned druhý den se Ireny místo milostné přede hry zeptal, jestli ví, že láska prochází žaludem. Tím zatloukl poslední hřebík do své rakve. Jak se mi jen mohl tajit dech kvůli tomuhle primitivovi!?, klela v duchu Irena.

Za měsíc ti dva spolu už nechodili a mladá dívka se s úlevou přihlásila na brněnskou veterinární fakultu, kam ji však pro velký

počet uchazečů nepřijali. Následovala brigáda v obchodě s textilem a za rok další přijímačky, bohužel však se stejným výsledkem.

Napotřetí už zvěrolékařství ani nezkoušela, místo toho zúročila svou lásku ke knihám u zkoušek ke studiu češtiny a literatury na Univerzitě Palackého. Vášnivou čtenářku tam bez problémů přijali. Magisterský titul v oboru získala s červeným diplomem.

Do té doby šlo všechno hladce a nepočítáme-li to nepříjemné vystřízlivění s Kamilem, Irena vedla vcelku spokojený život mladé a perspektivní ženy.

Potíže nastaly až v zaměstnání. Do svého prvního angažmá nastoupila coby učitelka na gymnázium, ale odtamtud ji kolegyně vyklovaly už po druhém pololetí. To samé se jí přihodilo hned po prázdninách na základce v Třebčíně, kde doufala v přátelštější a „rodinnější“ prostředí, ne tolik svázané hloupými předpisy a nařízeními z Ministerstva školství. Státními maturitami počínaje a inkluzí konče. Tyhle nesmysly všem jenom otravovaly život. Každý to věděl, ale nikdo se proti tomu veřejně neohradil. Irena se za svoje kolegy a kolegyně leckdy až styděla. Připadalo jí, že kdyby jim ředitel řekl, ať vyskočí z okna, tak by to někteří z nich i udělali, pokud by to nebylo příliš vysoko.

Rozdíl mezi očekáváním během studia a pracovní realitou byl přímo tragický. A tak to šlo školu od školy. Vystřídala jich asi deset po celém okrese a vykoledovala si tím beznadějnou pověst v branži, takže ji pak už všude preventivně odmítali. Nevzali ji dokonce ani na speciální učiliště, kde by s otevřenou náručí uvítali snad

i inteligentního klokana, jen kdyby si dokázal poradit s tou hordou sígrů. Což Irena stejně nikdy neuměla.

Na základce v Třebčíně jí jistý drzý sedmák, jehož papá zasponzoroval novou tělocvičnu, řekl, že je piča, a Irena se z toho na týden zhroutila. Někdy je až příliš zranitelná.

Když se na poradě jednalo o potrestání toho protekčního spratka, ředitelka se Ireny skoro nezastala, a naopak učinila jakousi podpásovou narážku na její nezkušenost. Upozorňovala i na to, že žák Háma trpí ADHD a smíšenou poruchou osobnosti, jako by tyhle poruchy byly nějakou univerzální omluvenkou. Nakonec Irenu obvinila z toho, že si na Háchu zasedla. Výsledkem bylo neprodloužení smlouvy a negativní echo na školský úřad.

3/

O pár let později Irena ze školství utekla a krátce pracovala jako account manager v jednom korporátu. Jenže na obchod vůbec neměla buňky, a navíc jí bylo ze všech těch žvástů, kterým ostatní hrdě říkali firemní kultura, na zvracení, takže s gustem třískla dveřmi už ve zkušební době.

„Já na to fakt nemám, tati,“ vysvětlovala doma rodičům. „To je pořád nějaký brífing, míting, brejnstórming a týmbilding a mně už z toho jebe.“

Tenkrát ji kupodivu otec s matkou podpořili, to ovšem ještě netušili, že jejich dcera bude jednoho dne prodávat hot dogy a dálniční známky.

V reklamní agentuře, což byla její další štace, se Ireně líbilo. Psaní propagačních textů ji docela bavilo a kolegové se zdáli být vesměs normální. Pokud si plnila svoje úkoly, nikdo ji neotravoval, až na jednu dvě výjimky, které ale najdete všude. Vydržela by tam možná dodnes, kdyby se nezamilovala do ženatého šéfa. Když to prasklo, musela z kola ven. Tak už to chodí, vždycky se obětuje nejslabší článek řetězu.

Dnes tedy hnije na „Šelce“, prodává Natural 95, prošlé bagety, bryndu kafe, chemické energetáky a život jí protéká mezi prsty. Jediné, co Irenu v té blbě práci drží nad vodou, jsou celkem dobrá dýška a fakt, že její nadřízený je maximálně tolerantní.

Irena má totiž pro život jednu nesnesitelnou vlastnost: dost často říká věci, které jiní nechtějí slyšet. Domnívala se, že si na benzínce odkroutí maximálně pár měsíců, než si zase najde něco přijatelného, ale to provizorium se táhne již třetím rokem. Už tak dlouho je zaseklá mezi smradlavými stojany na benzín a roštem, na němž se grilují párky na hot dog.

„Chcete to s kečupem nebo s hořčicí?“ pohrdavě jednou imitovala samu sebe. „Dcera inženýra a právničky, chápeš to, mami?! Já začínám být normálně frustrovaná!“

Kdyby jen to. Ke všemu se musí v noci bát, že jí do obchodu vtrhne nějaký gauner s kapucí na hlavě a s pistolí v ruce. Třeba zrovna jako ten, co už čtvrt hodiny nervózně stepuje venku a kouří jednu od druhé. Co tam, proboha, dělá? Co tam pohledává v téhle kose?

Irena v kapse svého pracovního úboru mimoděk nahmatá pepřový sprej. Přijme poslední platbu za marlborky a Red Bully od dvou týpků,

kterým se tady říká *bagetáři*, a s viditelnou úlevou si vydechne, když se za nimi zamčou automatické dveře na dálkové ovládání.

4/

Ozve se cvaknutí dveřního zámku a v Markovi hrkne. Vždycky si myslel, že „Šelka“ na Nábřeží jede nonstop. Změnili snad provozní dobu? Přijde blíž, aby to zjistil. Dveře zůstávají zavřené. Je v pasti.

Vtom se mu sevře hrud' a jako by se nemohl nadechnout. O pár vteřin později mu už hoří krk i průdušky. Odpotácí se kousek stranou, zatmí se mu před očima a jako hadrový panák se složí na zem.

Leží tam v mokré studené trávě vedle parkoviště a z břicha mu cvrnda krev. Rudý flek na jeho šustákové bundě se rychle zvětšuje. Marek spadl tak nešťastně, že mu nůž v kapse nehezky pořezal břicho. Při pádu se zároveň bouchl do hlavy, a když se díky tomu probрал a došlo mu, co se právě stalo, náhle se mu zachtělo strašně žít!

Vyškrábe se nahoru a levou dlaní si tiskne poraněné místo. Pravačkou vztekle odhodí kuchyňský nůž do trávy.

„Tescoma, rychlé kóma,“ drsně vtipkoval ještě před pár hodinami v Tesku.

Nyní je však měkký jak obláček šlehačky na jazyku. V duchu prosí Boha, ve kterého nevěří, aby neumřel takhle blbě. Skoro jako nějaký idiotský laureát Darwinovy ceny.

5/

Irena vzadu v kanceláři počítá tržbu a myslí na to, že bude muset ještě vytrít podlahu v prodejně. Přitom občas jedním okem zabloudí

na obrazovku počítače, aby se podívala, co se děje venku. Ten chlápek, jenž jí naháněl strach, už tam není. Nebo je někde schovaný. Nebo jen číhá mimo záběr kamery.

Irena je unavená prací i životem, nervózní a vystrašená a nemůže se na nic soustředit. Jako zvěrolékařka by se nemusela dohadovat s praštěnými učitelkami a nikdy by neskončila na benzínce. Každou chvíli jí vyskočí mozek z hlavy.

2. KAPITOLA

1/

Narodil se jako z nouze ctnost, poté co rodiče jeho zplozením zalepili vztahovou krizi. Do třinácti let se během jeho služby nic zvláštního nestalo, ale pak se Markův o 11 let starší bratr urval ze řetězu a nic lidského mu nebylo cizí.

Marek se často v noci probouzel a postel vedle sebe nacházel prázdnou. A to pak vždycky s hrůzou čekal, co zas bude za bugr, až se Jirka připotácí odněkud z mejdanu. Tak třikrát do týdne přišel úplně našrot a to potom celým barákem hřměly matčiny noční hysterické scény.

Jirka třeba dorazil zakrvácený po bitce a nato do sebe rukama ládoval šunkofleky přímo z kastrolu v ledničce. Jednou mu Marek řekl, že smrdí jak tchoř, a dostal za to od něj facku, až spadnul na zem.

Tak to šlo s Jirkou několik let. Je k nevíře, že při svém alkoholickém provozu zvládl vystudovat medicínu, oženit se a zplodit prvního syna. Ke všemu hrál i vrcholově volejbal. Dnes je to úspěšný lékař a spolumajitel eldéenky, zatímco z Marka se stal odpad.

2/

Když bratr po svatbě vypadl z domu, Marek měl konečně klid. Jenže nedlouho poté začal být roztěkaný, úzkostný, divný. Třeba si celé dny loupal suché rty až do krve, nebo trpěl tiky.

Máma si na něm ničeho nevšimla, a přestože ji na to soudružka učitelka na třídních schůzkách upozorňovala, Markovi rodiče o tom tenkrát se synem ani nepromluvili.

U otce se nebylo čemu divit, pro něj byl Marek jen hračka vedle jeho kariéry, ale máma to vidět a řešit měla, přestože v rodině fungovala víceméně jako otcova figurka a služka.

„Děkan lékařské fakulty a přednosta porodnicko-gynekologické kliniky nás měl tak trochu za blbečky a občas nám to i dával pěkně sežrat,“ vysvětloval později Marek svému psychiatrovi. „Svým způsobem za to ale otec nemohl. Byl jedináček a zažil drezúru jak v cirkuse. Jednou mu třeba jako děcku u oběda spadla lžička a děda ho za to ztřískal řemenem do ruda. Jindy zase nedostal vůbec nic k Vánocům. To se na něm nemohlo nepodepsat.“

3/

Asi ve třinácti letech, když se z Marka stal neurotik (například si mluvil pro sebe, nebo si z oblečení odstraňoval neexistující smítka), mu spolužáci ve škole začali dělat naschvály. Občas to hraničilo se šikanou, což Marek nesl tak, že se stále více uzavíral do sebe. Přišel o kamarády a dostavila se pekelná nuda.

Na gymplu, kam ho vzali protekčně (bylo to ještě za socialismu a tatíkoví-papalášovi stačilo zvednout telefon a zavolat řediteli), to bylo podobné. Nějak prolezl a dostal se na *pajdák* na angličtinu. Jazyky mu jakž takž šly.

Jednou mu ale spolužák vlepil, že mu smrdí z pusy, a tahle věta Markovi zničila život. Už předtím měl třeba problém dotýkat se

nečistých věcí a přehnaně si myl ruce, ale obsese, až fóbie, z vlastního případného zápachu z úst, ho dostala na kolena. Jestliže do té doby ještě relativně dokázal fungovat mezi lidmi, od té osudové chvíle v prváku na vysoké mezilidsky umřel. Když se ke všemu přidala ještě nuda nudoucí, na volný pád bylo zaděláno.

4/

Poprvé do bedny naházel sedm stovek o prázdninách v roce 1993. Už tehdy se vědělo, že automaty jsou tvrdá droga, ale Marka by ani ve snu nenapadlo, že se může stát závislým už od první vhozené pětikačky. Fakt ho to spolklo i s navijákem. Hazard mu nahrazoval chybějící emoce i kamarády.

Prakticky ihned doma začal krást peníze. Brzo to prasklo a následovalo první léčení v Kroměříži, po němž dokázal dva roky abstinovat, přestože ho sužovaly deprese a úzkosti.

Bylo mu dvacet, flinkal angličtinu na vysoké a věděl, že jeho život je marný, když se bojí promluvit na lidi zblízka. Kamarádi žádní, holka ani ve snu. Nic nedávalo smysl. Spadl do toho znova. Druhé léčení ani nedokončil a hned v tom lital zas.

5/

V pětadvaceti ho konečně ze spárů samoty a zoufalství vytrhla akční Petra, která se pokoušela obnovit Markovo „tovární nastavení“. Marně. Marek si to vůbec neužíval. Kvůli utkvělé představě, že mu smrdí z pusy, byl vztah nad jeho síly. Jakákoliv intimnost a milování

se pro něj (a asi i pro Petru) staly vyloženým utrpením. Partnerství bez intimností a pěkného sexu bylo brzy odsouzeno k zániku.

Petra si stěžovala, že ji Marek málo objímá, laská, chválí, obdarovává. Jenže on při každém přiblížení k ní cítil vražednou úzkost, přestože většinou žvýkal superpálivou žvýkačku, nebo měl vyčištěné zuby či alespoň ústa vypláchnutá tím nejsilnějším Listerinem. Pročež rezignoval nejen na objímání, ale i na všechno kolem.

V té době pracoval v nemocnici jako referent bezpečnosti práce a nijak zvlášť ho to neuspokojovalo. S angličtinou dávno seknul. Slabá vůle, nedostatek motivace, hloupost. Život mu připadal jako podvod. Ani ne za rok se s Petrou rozešli.

6/

Když Markova otce ranila mrtvice, doma bylo najednou ještě větší dusno než po revoluci v devětaosmdesátém, kdy pan děkan přišel o funkce a s Markovou matkou na to konto rozjeli alkoholové orgie. Deprese, zmar. K tomu neustálé hraní a léčby. Rodiče za syna platili dluhy a ekonomická situace Polických šla do kytek. Abstinence zřídkavá, zato zaměstnání Marek střídal jak ponožky.

Další dva prázdné vztahy. S Petrou číslo 2 a s Katkou. Myšlenky na sebevraždu, demonstrativní pokusy.

Herny, kterých kdysi bylo víc než kryš v kanále, vystřídalo internetové sázení. Markův otec zemřel v roce 2003 na infarkt a jeho máma dnes přežívá v eldéence. Bratrovi Jiřímu se daří dobře, jezdí si v BMW X5 M a staví bazén. Se svým padlým mladším sourozencem

pochopitelně nechce nic mít. Markův bezcenný život se nezadržitelně blíží do trapného a ostudného finále.

3. KAPITOLA

1/

„Nééé, Iren! Nemůžeš mě pořád budit, nestojím pak celý den za nic!“

„Promiň, tati,“ zakňourá provinile Irena. „Potlouká se tu zase nějak... ale neboj, tohle je vážně naposled! Hned zítra řeknu Mohylovi, ať mi dá jenom ranní směny, jinak končím.“

„Klasika,“ prohodí uštěpačně otec. „Dávno sis měla najít něco PRO TEBE. Jenže ty stejně nikde nevydržíš. Tak za dvacet minut.“

Před tři čtvrtě rokem přišla Irena o řidičák a od té doby příležitostně využívá nočních taxi služeb svého otce. Samozřejmě s jeho čím dál větší nevolí. Inženýr Kárský nemá ze své dcery velkou radost. Například vůbec nechápe, proč je Irena ve svých osmatřiceti stále ještě svobodná a bezdětná.

„Ty lajky na sockách tě asi nezouchnou, Iren! Souložíte vy mladí ještě vůbec, nebo radši debatujete o kravských prdech a jejich vlivu na planetu?“ promlouval jí do duše.

Irena nesnáší to věčné tátovo „Iren“. Horší jméno jí snad dát ani nemohli.

„Nebo proč má, proboha, vysokoškolačka s červeným diplomem, tetování? Ke všemu nějakou budhistickou sračku? Jestli jsi lesba, tak nám to klidně řekni, Iren. Přes zimu můžeš bydlet u nás a aspoň s mámou ušetříme za topení.“

„Jsi nechutnej, tati!“

2/

Tenkrát měla Irena svou klasickou kvartální depku, již obvykle provází několik melancholických selfie na Facebooku a Instagramu, inventura spodního prádla, horečné nakupování s Médeou a večer s romantickým filmem, lahví Pálavy a pytlíkem buráků v paprikovém těstíčku.

Toho dne však sedmička bílého zdaleka nestačila a nevylepšil to ani lexaurin. V lehce omámeném stavu Irena sedla do svého brouka a odjela do vinotéky pro další pití. Cestou zpět ji zastavili policajti a dali jí fouknout. Víc jak jedním promile si vykoledovala roční zákaz řízení a veřejně prospěšné práce, které si odbyla v oranžové vestě sbíráním odpadků pro město. Od té doby občas v noci obtěžuje otce s prosbou o bezpečnou dopravu domů, protože do taxíku by už sama nevlezla.

Kdysi totiž jednomu šoferovi odmítla zaplatit trojnásobek obvyklé ceny a on ji za to zamkl v autě a požadoval po ní orální sex. Samozřejmě mu těch 600 korun za necelé 4 kilometry nakonec dala.

Druhý den si na něj u firmy stěžovala a zlodějíček byl okamžitě propuštěn, jenže vzápětí ho zaměstnala konkurence, a tak si v pohodě jezdí dál, a dokonce tankuje a nakupuje na „Šelce“ v Nábřežní, kde se občas s Irenou potkává a směje se jí do obličeje.

Jednou jí dokonce nabídl vizitku svého nového zaměstnavatele JAXI TAXI, přitom se na ni chladnokrevně pousmál a ucedil: „Až k nám budeš volat, požádej dispečerku, aby pro tebe přijel Milan.“

„Ty máš ale drzost, hajzle jeden! Že já jsem tě rovnou neudala fízlům!“ řvala Irena na celou prodejnu a prase Milan se u toho královsky bavil.

Desetikorunu, kterou Ireně zlomyslně nechal od cesty, po něm mrskla, když už byl na odchodu skoro u dveří, jenže trefila pouze právě přicházejícího šéfa Mohylu, flegmatika s tolerancí světce.

Vedoucí si posléze naštěstí nechal vše vysvětlit a nahoru nic nehlásil.

„Jen takhle se to dá dneska ve zdraví doklepat do důchodu,“ celkem v klidu odhalil své životní ambice.

3/

Párkrát to táta Ireně v noci nevzal, a tak musela vytáhnout z postele svou nejlepší kamarádku a spolubydlící Médeu. V nouzi nejvyšší pro ni dokonce jednou přijel i Kamil, kterého víc jak deset let neviděla. Kupodivu měl stále stejné číslo a zůstal stále stejný blb, což zas tak velké překvapení nebylo.

Takhle už to dál nejde, říká si Irena. Musí si najít něco jiného. Něco bez nočních, kde aspoň pár let vydrží. Pokud takové místo vůbec existuje, o čemž začíná pomalu ale jistě pochybovat. Co třeba zkusit tu korektorku, jak jí nedávno nabízela Médea? Nebo může pohledat nějaký „teplý kancelářský flek v obskurní neziskovce, která se nejspíš „stará o pitný režim krokodýlů“, jak by řekl její táta.

Sotva se Marek posbíral ze země, už se zas válí v trávě pokryté čerstvou jinovatkou. Je při vědomí, ale neschopen čehokoli.

Konečně si přiznal, že svůj život definitivně prohrál, a kupodivu je to dost osvobozující pocit, který ho zbavuje spousty strachu a napětí. Snad i proto se mu chce znova žít.

Nohy už ho neunesou, a proto si vleže tiskne krvácející ránu a zkouší volat o pomoc, jenže z jeho promrzlých úst vycházejí jen málo slyšitelné skřeky.

Vtom dorazí na parkoviště čerpací stanice Shell zánovní stříbrná oktávie třetí generace. Inženýr Kárský vypne motor a pomalu, ztěžka vystoupí. Na sobě má pouze lehké bavlněné pyžamo a přes něj zimní bundu. Jen co elektronickým dálkovým klíčem odpípne zamčení, cosi ho v nočním klidu ulice vyruší.

Marek zaznamenal přijeté auto a sebral sílu k zoufalému výkřiku.
„Tady jsem!“

Kárskému to neunikne a otočí se směrem ke keři, zpoza kterého, jak se zdá se, volání vychází. V tu chvíli pouliční lampa nad tůjí krátce zabliká, jako by chtěla Kárskému říct: Pojď sem, tady leží zraněný a bezmocný člověk.

Irenin otec je ve střehu, dobře ví, že se tu potlouká nějaký vagabund a může to být léčka. Navzdory tomu jde opatrně blíž, s rukou instinktivně sevřenou v pěst. Má strach, ale ne zase takový, aby dokázal být lhostejný. Lampa znovu zabliká, snad na znamení, že přihořívá. Pak ale zhasne a už se nerozsvítí. Kárský vytáhne mobil a

zapne svítilnu. Tenkým kuželem světla pročešává místo, odkud slyší bolestivé sténání.

„Tady!“ zavolá Marek.

„Kde jste? Co je vám?“

Náhle Irenin otec šlápne na jakýsi hrbol a současně s tím se ozve bolestivé zakvilení. Káráskému se zvrtno noha, podlomí se mu kolena a pravou polovinou těla dopadne na Marka, přičemž ho loktem uhodí do poraněného břicha. Ten hrbol byl Polického kotník.

„Aaau!“ zařve zraněný.

„Do hajzlu!“ zakleje Irenin otec. „Jste celej?“

„Nemocnice!“ vydere se z Markových úst. „Břicho!“

V ten moment se Káráského mobil, který ztratil při pádu, rozsvítí a začne vyhrávat Stouny. Otec Ireny telefon rychle sebere, típne hovor od dcery a vytočí záchranku. Pak teprve zatelefonuje Ireně, aby vmžiku přinesla lékárničku.

Slečna Káráská je tam do minuty. Když se bleskově zorientuje, okamžitě zahájí první pomoc. Rozepne Markovi bundu, vyhrne mu tričko, utře zakrvácené místo a přiloží na něj velký gázový obdélník, který důkladně přilepí páskou. Na desinfekci není čas.

Irenin otec slouží jako „osvětlovač“. Někde v dálce se rozhouká siréna. Marek tak tak poděkuje za ošetření a omdlí.

5/

Stříbrná októvie inženýra Káráského dorazí ke zrekonstruovanému panelovému domu na sídlišti Tabulový vrch krátce po půl jedné ráno.

Byt jeho dcery najdeme v 5. patře. Před osmi lety jej zdělila po babičce. Od té doby se tam po boku Ireny vystřídalo několik nájemníků jejího srdce. Vesměs nepoužitelných. Jejich expirační doba činila od jednoho do 18 měsíců. Objevily se mezi nimi typy: maminčin mazánek, sebestředný macho i žárlivý cholerik. Jednoho po druhém Irena postupně vyhodila.

Snad jen Kryštof se zdál být způsobilý pro trvalejší vztah. Jenže ten dal pro změnu kopačky Ireně, která „dodnes neví proč. Možná proto, že měl vlastní kvartýr.

Slečna Káráská se ještě zcela nevzpamatovala z onoho rozchodu, když na jedné firemní párty k oslavě 15. výročí vzniku reklamní agentury, v níž tehdy pracovala, poznala Médeu.

Médea se na té společenské akci ocitla vedle místních „celebrit“, obchodních partnerů a zaměstnanců reklamky OLIVERS coby pozvaná novinářka.

Irena byla zrovna na hladině alkoholu zvané „Záchvat upřímnosti“, a když se při vzájemném představování s Médeou dozvěděla, jak se jmenuje, vyprskla šampaňské.

„Médea,“ opakovala asi patnáctkrát. „Médea z médií.“

Poprskala přitom několik ctihodných hostů a do skleničky jí ukáplu několik slz smíchu. Poté, co záchvat ustal, se Irena Médee omlouvala tak vehementně, až ty dvě spolu skončily na baru u Jacka Danielse.

Mezi pátým a šestým panákem si Irena stoupla na barovou židli na opěrku pro nohy, roztáhla ruce jako Kate Winslet (alias Rose) na přídi Titanicu a zvolala: „Jacku, já letím!“

V lodičkách to byl docela slušný artistický výkon.

Médea se tomu chvíli chechtala jak namazaný racek, ale vzápětí se jakoby útrpným pohledem podívala na skleničku whisky a teatrálně pronesla: „Nikdy tě neopustím, Jacku!“

Načež se Irena smíchy na židli zakymácela a musela se přichytit pultu, aby nezahučela na zem.

Když se vrátila do stabilní polohy, nastavila Médee dlaň a holky si plácly. Barman, který do té doby předstíral, že leští sklo, se dvou rozjařených koček zeptal, kam mají namířeno na after party, ale Médea s Irenou už byly v jiném světě, začaly se totiž svěřovat.

Médea si například stěžovala, že se nedávno rozešla s jedním pitomcem, do nějž se zamilovala hned po prvním sexu, a musela se vrátit k rodičům, což je strašný opruz.

„Víš, co mi ten debil jednou řekl?“ ptala se Ireny s poťouchlou grimasou a jiskrnýma očima. „Že jediná kultura, kterou kdy v životě poznal, je bifidus actiregularis.“

Tentokrát už se Irena včas nepřidržela a skácela se i se židlí na červený plyšový koberec, přímo pod nohy svého šéfa, jenž si zrovna přišel pro pití. Scénka jak z Deníku Bridget Jonesové. Irena na čtyřech pochválila šéfovi jeho snobské mokasíny a vydrápala se nahoru. A v duchu Bridget Jonesové a Daniela Cleavera se to pak mezi Irenou a nadřízeným vyvíjelo i dál, dokud pro ty dva nespadla klec.

„Pavel byl sice debil,“ bavila se pak Irena s Médeou už trochu vážněji, když nejpraštěnější euforie z whisky trochu opadla, „ale jakmile zmizel, stejně jsem kvůli němu jedla i tři čokolády denně. Za měsíc jsem ztloustla šest kilo, ty jo! Čtvrt roku jsem pak radši nedávala na instáč žádný selfička od koz dolů.“

„To mi ani neříkej. Podívej se na moje šunky,“ povytáhla Irena halenku a odhalila kousek plnějšího břicha s vytetovanou mandalou na levém boku.

„Neblázni, jsi úplně v pohodě!“

„Myslíš?“

„Jsem viděla, jak po tobě šéfík civěl.“

Irena se zatvářila nesouhlasně, ale uvnitř ji to příjemně polechtalo.

„Ty jo, mně bude ráno špatně,“ zděsila se Médea, když si usrkla whisky, kterou už pro jistotu ředila colou zero. „Máti zas bude mít přednášku.“

„To znám,“ kývla Irena a afektovaným hlasem začala parodovat své rodiče: „Proč ještě nemáš děti? Kdy si konečně najdeš chlapa, se kterým vydržíš? Proč si kupuješ tak drahý věci?“

„Copak, slečno copywriterko, nebavíme se?“ vmísil se náhle do debaty okolojdoucí webdesigner a grafik, jenž jako jeden z mála lezl Ireně na nervy od první chvíle, co nastoupila do firmy. Kárácké se zdálo, že to trvá věčnost, než ho odpálkovala a mohla se vrátit k rozhovoru s Médeou.

„Prase dotěrný.“

Médea se za slizounem znechuceně otočila.

„Nech mě hádat. Maminčin mazánek?“

„A pěkně nadrženej.“

Barman mezitím otráveně pozoroval bavící se společnost, jejíž členové nosí mokasíny v ceně jeho měsíčního platu. Občas někomu něco nalil a už se u toho ani nesnažil předstírat, že je cool. Bylo mu okolo čtyřicítka a dělal lepšího pingla, což mluví za všechno.

„Ale jo, naši to se mnou asi myslí dobře,“ vrátila se Irena k věci. „Nakonec i s těma svištěma nejsou tak úplně mimo. Jenže mně furt připadá, že jsem si ještě vůbec nic neužila, chápeš? A mám strach, že to takhle zůstane už nafurt. Práce, honění se za blbostma, divný vztahy. Jsem ze všeho vyšťavená. Je mi osmatřicet a nějak strašně rychle to uteklo. Ani nemám z ničeho radost. Pořád čumím do mobilu jak kráva a vůbec nevím, co tam hledám. Mám přece žít! Jenže já ani pořádně nevím jak.“

Médea pohládila Irenu po předloktí.

„Já ti rozumím, zlato,“ pravila soucitně.

Irenu cosi napadlo a na chvíli se odmlčela. Několik vteřin zadumaně míchala skleničkou v ruce a pak ze sebe opatrně vypravila: „Nechceš jít bydlet ke mně?“

Médea se na ni podívala tak překvapeně, až Irena raději trochu couvla: „No když máš doma ten opruz jako... jsem myslela.“

„Copak? Je ti smutno? Potřebuješ kamarádku?“ popíchla ji Médea.

„Ale houby. Potřebuju se podělit o energie,“ shodila to Irena. „Nemyslím jin a jang, ale plyn a elektřinu. Všecko je čím dál dražší.“

Tohle řekla Irena ještě v době, kdy plyn a elektřina byly za hubičku oproti dnešku.

Médea se mnohoznačně zasmála. Nato se zatvářila šibalsky a pošeptala Ireně do ucha: „Ale spát s tebou nebudu, kočko.“

„Ne?“ divila se Irena. „Ani, kdybych ti dala slevu na nájem?“

Holky se začervenaly a na okamžik upadly do rozpaků. Aby nějak rozptýlily pomyslné erotické dusno, na znamení toho, že se jednalo o žert, si znovu plácly.

„Co vlastně dělá ten tvůj bývalej? Ten Pavel,“ zajímalo pak Irenu.

„Říká si influencer, ty jo, ale ve skutečnosti maká u Technických služeb. Pako. Je řidič. On má řidičák snad na všechno kromě autobusu. Někdy ti ukážu ty jeho trapný videa na Tik Toku a jútúbku. Na jednom třeba jede v traktoru a u toho rapuje na playback. No děs!“

„Chudák,“ zatvářila se Irena soustrastně.

„A teď se podrž, ať zase nespadneš... Jeho nejlepší video má 6800 zhlédnutí za 3 roky!“

„To nechceš,“ dusila se Irena smíchy. „Fakt bourák. A kvůli takovému jsi ztloustla šest kilo, jo? Já se picnu!“

„Já už teda piclá jsem. Nepůjdem to radši někam zajíst?“

„Myslíš jako někam mezi normální lidi?“

„Přesně tak.“

„Ale jo, můžem. Co by sis dala?“

„Pizzu s kuřecím a chili papričkama. A víš, že se k tobě asi nastěhuju? Je s tebou prča...“

Vzápětí Médea pozdvihla pítí a pronesla: „Tak na můjovej podnájem!“

„Na podnájem,“ přidala se Irena. „Nikdy tě neopustíme, Jacku.“

4. KAPITOLA

1/

Irena sedí v autě a nemá se k odchodu, přestože ji otec dovezl do cíle. Skrze čelní sklo vozu očima zabloudí nahoru – do pátého patra – a zjistí, že v okně v kuchyni se svítí. Médea asi dopisuje nějaký článek a nebo ji přepadla „noční žravá“ a právě rabuje ledničku. Popřípadě si už nejméně dvě hodiny telefonuje s novým přítelem a u toho žehlí.

Irena je ráda, že kamarádka nespí. Aspoň se bude moci vypovídat. To byl zase den!

„Tak dobrou noc, Iren,“ ozve se Kárský ve snaze přimět svou dceru k tomu, aby vystoupila z auta.

Irena nedbá jeho pokynu a zůstává na místě spolujezdce. Něco jí vrtá hlavou. Něco důležitého chce tátovi říct, je to cítit ve vzduchu. Unavený Kárský proto mlčky čeká, co bude následovat. Konečně dcera nesměle spustí.

„Tati?“

„Ano?“

„Zklamala jsem tě, že?“

Kárský si odkašle. Potom chvíli dělá, že hledá cigarety, i když ví, že Irena ví, že je má v kapse. Poté – jako by tomu nepřikládal žádnou vážnost – utrousí: „Jak to myslíš? V čem zklamala?“

Je mu jasné, jak to dcera myslí, ale potřebuje získat trochu času na odpověď. Nechce Irenu ranit, ale zároveň jí nemíní ani úplně lhát.